

Szerb Antal

A SZERELEM A PALACKBAN

Lancelot, a lovag, akit nem érhet semmiféle gáncs, Chatelmerveilnek, Klingsor varázsló várának a vendége volt. Vacsora után voltak, Klingsor a legjobb borait hozatta fel előkelő vendége tiszteletére. Kettesben iddögáltak az irdatlan nagy terem közepén.

– Nem udvariasságból mondom, – szólt Lancelot, – de ilyen jó bort nem emlékszem Itthoni termés, – mondta szerényen a varázsló. – Kár, hogy olyan kevesen isznak belőle. Bizony, kedves öcsém, nem is képzeled, milyen elhagyott vagyok. Eszten-dőszámra nem jön hozzám látogató. Úgy élek valósággal, mint egy remete.

– Nem lehet csodálni, mindig mondtam neked, minek üzöl ördögi mesterségeket. Azért nem meri egy úriember se betenni ide a lábát.

– Ugyan kérlek, az én varázslataim! Rég felhagytam már azzal az unalmas foglalkozással. Minden félreértésen alapul, amit rólam beszélnek. Hidd el, tisztára jóakaratból történt, hogy annak idején elraboltam az Orilous menyasszonyát, meg hogy a Meliacansot teknősbékává változtattam, amikor a Szentföldre akart menni, meg mindezek a históriák.

Lancelot készséggel el is hitte. A varázsló, amint az éjszaka növekedtével mindjobban felébredt fáradt közönyéből, egyre rokonszenvesebb lett. Mélyenülő két szeme csupa ragyogó okosság volt, szava csupa öreg bölcsesség.

– Derék ember vagy te, Klingsor bátyám, én mindig mondtam, – szólt Lancelot és megölelte a varázslót.

Klingsor efölött való örömeiben még jobb bort hozatott fel, ebből még nem adott senkinek, szinte maga is meg volt hatva, amint reszkető kezével maga töltötte a kelyhekbe. A bornak csodálatos színe volt. Lancelot felállott, arca komoly és gyönyörű lett, amint mondta:

– Klingsor, most már itt az ideje... ezt a kelyhet az én magas úrnőmre, Guinevere királynéra!

Kiitta és hosszasan maga elé meredt. A varázsló ismerte ezt a tekintetet. Tudta, eljött a pillanat, amikor a szerelmes lovag vagy könnyekre fakad és kiönti szívét, vagy pedig kitepi a varázsló szakállát. Hogy ez utóbbinak elejét vegye, teljes erejéből visszaszorította a száraz köhögést, ami a torkát fojtogatta és áhítattal kérdezte: – Ó, hát a világszép Guinevere királyné a te hölgyed? Talán most is az ő szolgálataiban jársz?

Tudta jól, hogy Guinevere Lancelot hölgye. Abban az időben még nem találták fel a diszkréciót és a nevezetesebb szerelmekkel országról–országra házaltak a lantosok. Különbben neki igazán mindegy volt, akár Guinevere, akár Viviane, nem lévén már érzéke a női nem iránt.

Lancelot ajka körül finom, átszellemült mosoly játszott, szinte el akart repülni az ajkáról, amint felelte:

– Hét esztendeje minden utam az ő szolgálatában áll. Bizonyára hallottál egy és más viselt dolgomról. Igaz, hogy az emberek szeretnek mindent felfűjni. Most is éppen egy sárkány ellen vonulok, aki multkor Szent Mihály éjszakáján berepült a királyné kincsesházába és ellopta a felét annak a pár cipőnek, amit a királyné a férjétől, a dicső Arthus királytól kapott, amikor az visszajött írországi hadjáratából. Hallatlanul szemtelen némely sárkány. A királyné engem bízott meg, mint leghívebb lovagját, hogy visszaszerezsem. Mégis, más kezében nem szívesen látná a cipőjét, hisz ez érthető, úgy-e?

A varázsló ábrándosan mondta:

– Hát ilyen nagy a szerelem... akkor te nagyon boldog lehetsz.

Lancelot felháborodott.

– Én boldog? Cipelem magammal a gyötrelmet és néha lefekszem a földre, úgy üvöltök. Napjaim kétharmadát aktív boldogtalansággal töltöm, maradék harmadában pedig csodálkozom, hogy hogy is bírom elviselni.

– Hát... akkor azt kell gondolnom, ne haragudj, hogy a királyné nem szeret téged.

Lancelot felugrott, kardjára csapva.

– Hát mit gondolsz, vén gazember, kehesek atyamestere! Hogyan is szeretne engem Guinevere királyné, aki Arthus király felesége! Ő a legszentebb asszony azok közt, akik valaha rácáfoltak Éva anyánk természetére.

A varázsló bocsánatkérő szónoklatot akart kivágni, de kitört belőle a régóta visszafojtott köhögés. Szeme majd kiesett és közel volt, hogy leforduljon a székről. Lancelot, megfélemlítve a sérelemtől, segítségére sietett, püffölte a hátát és vígasztalta.

– Látod, látod, – mondta, – nem elég, hogy addig rakoncátlankodtál a férfiaságod ékével, amíg el nem vették tőled: vigyázz, nehogy a nyelveddel addig rakoncátlanokdj, amíg magad leharapod.

A varázsló nemsokára magához tért, bevezette Lancelot-t a hálótermébe és nyugodalmat kívánt. Lancelot felsóhajtott a «nyugodalmat» szóra, azután buzgó imában kérte a mennybélieket, hogy őrizzék meg Guinevere királynét és lefeküdt.

Klingsort ezidőtájt krónikus álmatlanság gyötörte. Elővett egy könnyebb arab varázslókönyvet, hogy elűzze az éjszaka unalmát, de sehogysem érdekelte, amit olvasott. Ha eszébe jutott Lancelot sorsa, a szeme megtelt könnyel és végül is sírva fakadt. Az öreg varázsló alapjában véve igen jóindulatú ember volt és Wolfram von Eschenbach épúgy félreismerte, mint a középkoriak általában. Az Orilous menyasszonyát csak azért rabolta el, mert tudta, hogy Orilous goromba fráter, aki, ha különböző lovagi harcok után végül elnyeri a hölgy kezét, minden megmaradt harci kedvét az asszonyon fogja kitölteni, megveri napjában kétszer, reggeli és estebéd után és egyszer még a csuklóját is kifecamítja. Ami pedig a Meliacans-észet illeti, csak azért változtatta a lovagot teknősbékává, mert tudta, hogy ha az illető elmegy a Szentföldre, menyasszonya meg fogja csalni egy zsidó harisnyakereskedővel.

Lancelot-n nagyon megesett a szíve. Megfoghatatlan volt előtte, hogy valaki eny-

nyire szenvedjen a szerelem miatt. Ifjúkorában ugyan ő maga is sokat nyájaskodott az asszonyokkal; de amióta egy zordon férj oly kegyetlen és ma már pirulás nélkül le sem írható módon állott bosszút rajta, már el is felejtette, hogy mi a szerelem és határozottan jobban érezte magát nélküle.

Mégis sokáig habozott, segítsen-e Lancelot-n. Tudta, hogy a világ ezt a cselekedetét is félre fogja magyarázni és esetleg maga Lancelot is kitépi a szakállát. De ez sem tudta visszatartani, a szánalom mindennél erősebb volt benne.

Kikereste műszerei közül a csoda-harapófogót és a kék szemüveget, amellyel meg lehetett látni szellemi lényeket. Majd levette a cipőjét és beosont Lancelot szobájába.

A szobában kis mécses égett. Klingsor a bűvös szemüveg segítségével átlátott a takarón, az ingen, a bőrön, bele Lancelot testébe és figyelemmel kísérelte a kis életszellemelek pajzán játékait, amint a vérerek labirintusain kergették egymást fel-alá. Sokáig tartott, amíg a Szerelmet megtalálta közöttük. De végre rálelt: ott ült a Szerelem lovagló helyzetben Lancelot hátgerincén és egy kicsi tollseprűvel csiklandozta. Azután elúnta ezt a játékot, ügyesen bebujt a tüdő lebernyegei közé és összeszorította a lovag szívét. De ezt is régi tréfának találhatta, mert beült az aortába és a vér folyamán felszállította magát az agyba. Itt egy ideig babrált a finom tekervények között, kivett mindenfélét a fiókokból, meg visszatette, azután belezavarodott a vonalkák rendszerébe, ásított egyet és Lancelot száján át kiugrott az ágyra. Leült az ágy szélére, lábát lóbálva és kis tükörben nézegette magát, mert a Szerelem nagyon hiú. Pedig nem volt szép a Szerelem: sovány volt és sápadt, nyugtalan és idomtalan és a sok erőlködéstől kidagadtak az erei. De ő nem látta, hogy milyen csúnya, mert köztudomású, hogy a Szerelem vak.

A Szerelem az ágy szélén ült – ez volt az alkalmas pillanat. Klingsor gyorsan fogta a harapófogót és nyakoncsípte vele a Szerelmet. A Szerelem sikított egyet és elejtette a tükört.

A hangra az éberén alvó Lancelot felébredt, egy pillanat alatt talpon volt, kezében vánkosa alá rejtett kardja és rárohant Klingsorra. Mikor észrevette, hogy Klingsorral áll szemközt, zavartan és gyanakodva leengedte kardját.

– Te vagy az, Klingsor? – Nagyon restelte, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hozta házigazdáját.

– Igen... erre jártam... gondoltam, megnézem, hogy alszol.

– De minek az a harapófogó a kezében?

valami féreg zavarná az álmodat, hogy megfoghassam.

– Ahhoz neked ekkora szerszám kell? Nekem egy darab papír is jó.

– Én nagyon undorodós természet vagyok.

– És fogtál legalább valamit?

– Igen... de egészen jelentéktelen.

És megmutatta a Szerelmet.

– Pfuj, de csúnya, – mondta Lancelot és kissé gyanakodva visszafeküdt.

Klingsor is visszatért szobájába. A Szerelmet begyömöszölte egy palackba, gondo-

san bekötötte pergamenpapírral és cukorspárgával és a pergamenre rárajzolta Salamon király pecsétjét. Azután egy kis vignettát ragasztott az üvegre, ráírta: Amor, amoris, masc. és beállította a polcra, a többi, szellemet tartalmazó palack közé. A Szerelem úszkált körül a spirituszban, mint egy bánatos béka. Klingsor meglege- detten feküdt le.

– Vajha minden nap egy ilyen jó cselekedetet hajthatnék végre, – sóhajtotta áhíta- tosan és nemsokára el is aludt.

Lancelot másnap csodára ébredt: a nap már magasan állott az égen. Úgy megdöb- bent, hogy sokáig mozdulatlanul feküdt az ágyában. Hét esztendő óta minden nap hajnalban ébredt és rettenetes izgatottsággal ugrott ki mindig ágyából. És ma szinte nem is volt kedve felkelni, nagylassan öltözött és fűrtjeinek a rendbehozására alig vetett gondot. Megborotválkozni pedig egyáltalán nem borotválkozott meg.

– A sárkánynak így is elég elegáns vagyok, – gondolta magában.

Azután lement reggelizni. Klingsor nagy örömmel fogadta.

– Hogy aludtál, mit álmodtál? – kérdezte.

– Mit is? Ja igen, elvesztettem a sarkantyúmat, egy sáros réten.

– Kár. Mert az első álom, amit idegen helyen álmodsz, be szokott teljesedni.

– Az baj lenne. Tudod, a mai búzáarak mellett a birtokaim sem hoznak úgy, mint azelőtt és nem szeretem a fölösleges kiadásokat.

– Jobb lett volna, ha a szépséges királynéről álmodsz.

Lancelot elsápadt. Csakugyan! Hét esztendő óta minden éjjel Guinevere király- néről álmodott. És ma... reggeli imájába sem foglalta gyönyörű nevét, egyszerűen azért, mert imádkozni is elfelejtett. Már egy órája ébren van és ha a varázsló nem szól, eszébe sem jut Guinevere királyné.

Szórakozottan búcsúzott el Klingsortól és megindult a kanyargós hegyi úton lefelé. Klingsor sokáig integetett utána.

– Még nem boldog, – mondta szakállát símogatva. – Még nem tudatosodott benne az örömteljes változás. De idővel bizonyára áldani fogja öreg emlékezetemet.

És zokogott a meghatottságtól.

Lancelot hosszú ideig gondolataiba mélyedve kocogott az országúton. Az út egy kis bükkösbe kanyarodott be. Egy asszony jött vele szemben az úton, számaron ült, előtte és mögötte sok szép kenyér volt a számar hátán. Bizonyára pékné.

– Adjon Isten, – köszöntötte illedelmesen Lancelot. Gáncsnélküli lovag lévén, elve volt, hogy mindig előre köszönt a nőknek, még a polgárasszonyoknak is. A pékné viszonzta a köszönést.

A pékné nem volt csúnya, sőt a maga polgári, vaskos módján oly jóízűnek látszott, mint a kenyerei.

– Ugyebár, Amalasanthának hívnak téged, – mondta Lancelot, – boldogult nagy- atyád püspöki ostyasütő volt és mult húsvétkor három gyertyát ajánlottál fel, hogy színről–színre láthasd egyszer Gábor arkangyalt?

– Nem, – felelte az asszony.

– Hát akkor egyszerűen Merethének hívnak, négy gyermeked közül kettő fekete-

himlőben halt meg, de a harmadik gyönyörű és a boltotok felett a cégér kék sündisznót ábrázol és szeretsz pisztrángot enni?

– Nem, – felelte az asszony.

– Most már eleget nyájaskodtunk, – mondta Lancelot. Leszállt a lóról, az asszony szamarát egy fához kötötte és az asszonyt leemelte a szamarról. A kenyerek kétoldalt ott maradtak.

Egy idő múlva visszatértek az országútra, Lancelot felemelte az asszonyt a szamarára, a kenyerek közé, eloldotta az állatot és útnak indította. Egy ideig barátságosan integetett utánuk, azután felült a lovára és ő is továbbment.

De alig ment ötszáz lépést, megrántotta lova száját és állva maradtak, földbe cövekelve. Lancelot egy ékes kendővel törölgette homlokát, amelyről csorgott a hideg veríték.

Most eszmélt rá.

– Minden látszat arra vall, – mondta halkán, – hogy más nőt is megkívánok, mint a mennyei Guinevere királynét.

Egy óra hosszat állt egyhelyben, elmélkedve, hogy mi lehet a magyarázata ennek. Közben borzalommal látta, hogy elméjében újra és nem éppen kellemetlen módon, megjelent a pékné, majd mások is, egy kapitány özvegye, két szüretelő lány, egy tisztátalan személy és Guineverének három szobalánya. Csak a királyné nem jelent meg. Súlyos mélabúban folytatta az útját napestig. Ebédelni is elfelejtett. Napleszálltakor egy kedves kis városban lovagolt keresztül, ahol szép, magastetős vendéglő állt, a Jeles Griffről elnevezve. Szívesen betért volna vacsorára, de akkor nem találta volna meg a sárkányt, aki a sötétség első óráiban szokott kijönni a barlangjából, hogy vizet igyék.

Majd zordon erdőbe ért, ahol a fák különös alakja, sötétzöld sziklák és ijesztő légbeli kiáltások mind a veszedelem közeledtére figyelmeztettek. Kezeügyébe igazította a lándzsáját és ösztönében bízva, arra lovagolt, amerre a zordonság növekedni látszott. Csak azon csodálkozott, hogy nem találkozik pásztorokkal és hegyi öregekkel, akik intik, hogy ne menjen tovább.

Az út meredek volt és Lancelot-t az éhség gyötörte, egyre türelmetlenebb lett. Végre nagy halom embercsontra bukkan. A következő kanyarodónál elébe is tűnt a barlang. Formája a hozzáértők számára félreérthetetlenül elárulta, hogy sárkányok számára készült. Lancelot, kezében előrefeszített lándzsával, amelyről előzőleg gondosan leszedte a kis angol lobogót, óvatosan közeledett.

De ki írhatja le felháborodását, mikor a barlang száján egy nagy táblát pillantott meg, amely cifra barát-gót betűkkel közölte, hogy a sárkány elköltözött és ezidő szerint a Halott Hegységnek Farsangi Fánk nevű csúcsa alatti barlangban lakik.

Lancelot jól tudta, hogy a Halott Hegység ettől a helytől körülbelül húsz mérföldnyire fekszik északra, közben több igen meredek hegylanc van és három rendkívül rosszhírű hágó, ahol a rablók elevenen szokták megnyúzni az utasokat, úgy, hogy az utazás, a kor közlekedési viszonyai mellett, egyáltalán nem volt kényelmesnek mondható.

Hümmögve visszafordította lovát és a Jeles Griffben szállt meg éjszakára. A vacsorát apróra vagdalt fehér csirkehússal kezdte, azután megevett egy nagy pontyot, majd pedig egy igen ízes, fűszeres borjúcombot, különböző helybeli tésztákat és egy kosár nagyon szép almát. A borral is meg volt elégedve. Legnagyobb megdöbbenésére egyáltalán nem érezte magát boldogtalannak.

A boldogtalanság másnap reggelre sem jött meg. A nap süttött, az ablak alatt kolompszóval kedves tehenek vonultak ki a rétre, megnyugtató trágyaszaggal töltve meg a szép világot, a reggeli ital (enyhe ürmös) és az utána következő nyúlás-tétom is igen kellemesek voltak. Lancelot ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy egy tóban megfürödjék és azután aludjék a fűben.

Akkor eszébe jutott a sárkány, a három hágó a rablókkal és a vitézi élet egész sötét kényelmetlensége. Néhány óra hosszat nehéz küzdelmet vívott magával.

Végre délfelé felhúzta a csizmáját és így felszerelve, nagyot dobbantott a lábával:

– Hát nem!

És megindult vissza Carreolba, a királyné félpár cipője nélkül és a sárkány vígan élt tovább barlangjában, a «Farsangi Fánk» nevű csúcs alatt.

– Végére a sárkány is ember, – gondolta.

Agyát különös tompaság fogta el. Egy új világban élt, ahol minden kedves és barátságos volt és éppen ez volt a félelmetes és érthetetlen. Ebben az új világban olyan reménytelen volt a tájékozódás, hogy inkább beszüntette a gondolkozást. Úgy érezte magát, mint aki nagyon sok sört ivott. Nem egészen ok nélkül, mert útközben minden fogadóban felhajtott egy korsó sört.

Igy érkezett meg Carreolba, hol Arthus király abban az időben az udvarát tartotta. Megtisztálgodott az út porától és a királyné magas színe elé akart járulni. De alighogy kilépett szállásáról, Gaveinbe ütközött, aki izgatottan közölte vele, hogy döntő fontosságú lovagi torna folyik Wales és Cornwall között, a félidő 2:2, és magával hurcolta Lancelot-t. A mérkőzés után bankett volt a győztesek tiszteletére; Lancelot éjfél utánig otthelyezettte magát és így csak másnap délelőtt jutott eszébe, hogy jelentkezzék a királynénál.

Mire a palotába ért, a királyné hölgyeivel már kísértelt a parkba. Szerencsére Lancelot jól ismerte a királyné sétájának útirányát, gyorsan amögé a hársfa mögé sietett, ahonnan az évek során kifejlődött udvarias szokás szerint, mintegy véletlenül elő kellett bukkannia, mikor a királyné arra sétált.

Kissé későn érkezett, a királyné már jött a hársfa-sorban, úgy, hogy elbujása a fa mögé, amit rögtön nyomon követett előbukkanása, szinte üres formaságnak látszott. Letérdelt a királyné elé és megcsókolta ruhája szegélyét. A királyné arcán bizonytalan mosoly játszott és késlekedett azzal, amit ilyenkor mondani szokás: – Kelj fel, jó lovag! – Úgy, hogy Lancelot elfáradt a térdeplésbe és valami ingerültség vett rajta erőt.

– Azt mondják, már tegnap a városban voltál, – mondta Guinevere egyszerre.

– Valóban, úrnóm, – felelte Lancelot elpirulva.

– Igen? Hát akkor kelj fel, jó lovag! – mondta a királyné, de olyan hanghordozás-

sal, hogy a konvencionális mondat gorombaságnak hatott. Lancelot zavarban volt. Főképp az zavarta, hogy a királyné haragját olyan távolról szemlélte, mintha nem is ellene irányulna.

– Asszonyom a távollétem alatt még szebb lett, mint azelőtt volt, amennyiben ez lehetséges, – kockáztatta meg ügyetlenül és anélkül, hogy a szíve a torkába szökött volna Guinevere megnövekedett szépsége láttán. Mert a királyné kétségkívül nagyon szép volt, de valami kis szörnyeteg a fák mögül azt súgta Lancelot fülébe: hát aztán!

– Ebből is látom, hogy sosem tetszettem neked, – mondta Guinevere nem egészen logikusan. – Egyáltalán nem értem a viselkedésedet. De hagyjuk. Fődolog, hogy elhoztad a cipőmet. Add ide.

– Igenis, asszonyom, – dadogta Lancelot. – Illetve, azazhogy a cipőt otthonfelejtettem a szállásomon.

– Otthonfelejtetted? – kérdezte Guinevere hihetetlen magasra emelve a szemöldökét.

– Tulajdonképpen precízebben nem is otthon, hanem...

– Hanem?

– Tudniillik útközben kiraboltak...

– Téged, a gáncsnélküli lovagot?

– Már úgy értem, kártyázás közben. Kénytelen voltam a cipőt zálogba adni egy izmaelitának.

– Hány feje volt a sárkánynak? – kérdezte hirtelen a királyné.

– Csak egy, – mondta Lancelot büntudatosan.

– És te azt se vágta le! – kiáltotta a királyné.

– Nem. Ugyanis a dolog úgy volt, hogy...

De nem magyarázhatta meg. A királyné kimondhatatlan megvetéssel végigmérte, majd fejét hátravetve, gyors lépésekkel eltávozott, maga után vonva udvarhölgyeit. Lancelot ott állt behúzott nyakkal. Elvesztette a királyné kegyét! Várta a villámcsapást, várta, hogy megnyílják lába alatt a föld. Várta, hogy lelke sisteregve és szikrázva kettészakadjon a leírhatatlan fájdalomtól. De a villám nem sújtott le, a föld és a lélek nem hasadt meg. Az új világban, ahol Lancelot most volt, úglátszik, nem voltak villámok, csak kicsi mókusok a fákon és fecsegő patakok a fák alatt és belül a sörivők boldogsága. Rettenetes volt.

Este, az udvari vacsoránál a királyné tüntetően kimutatta Lancelot kegyvesztettségét, amennyiben Gaveint szólította fel, hogy nyujtsa át neki az őszibarackokat és másnap már az egész város csak erről beszélt. Ha Lancelot belépett a palota valamelyik termébe, a lovagok kacagása elhallgatott és az udvarhölgyek könnyes szemmel néztek rá.

Lancelot pedig sokat kockáztott, állandóan nyert, vett magának három új lovat és egy elsőrangú kardot és gondosan átnézte kasznárjának a számadásait. Elővette azt a két könyvet, amit még kora ifjúkorában vásárolt, Cato Bölcs Mondásait és Abelard Péternek egy nagyon izgalmas és akkoriban sok port felvert munkáját a

Szentháromságról. Elhatározta, hogy tökéletesíti magát a latin nyelvben. Az élet sokkal szélesebb volt, mint valaha és Lancelot nagyon szenvedett. Kimondhatatlanul szenvedett azon, hogy mennyire nem szenved.

És eljött az óra, amikor már nem tagadhatta önmaga előtt, sőt hangosan ki is mondhatta:

– Nem szeretem Guinevere királynét.

Az egész csoda rút és értelmetlen volt. Természetes úton ilyesmi nem történik. Az ember elveszítheti a sarkantyúit, a felsőkabátját, volt már arra is eset, hogy a kardját, de nem veszíti el a szerelmet! Hacsak nem varázslat útján. Ekkor eszébe jutott az éjszaka, amit Chatelmerveilben töltött.

Lancelot a tettek embere volt. Azonnal lóra ült és Klingsor várába sietett.

Klingsor a toronyból meglátta a közeledőt és elébe sietett.

– Hát eljött, hogy megköszönje jószágomat, – suttopta és könnyek úsztak a szemében.

De Lancelot leugrott paripájáról és határozott mozdulattal megmarkolta a varázsló szakállát.

– Te gazember, – kiáltotta. – Kutyák nagybátyja és nősténykutyák szeretője! De mit vesztegetem szavaimat! Azonnal add vissza a szerelmet!

– Ó, ó, ó, – zokogott Klingsor. – Hát nem vagy boldogabb azóta? Hát nem érzed, mennyivel szélesebb és sokfélébb az élet, ha az embert a szerelem nem köti gúzsba?

– Ne beszélj annyit, sündisznók és teknősbékák unokatestvére, ördög és pokol, millióm adta! – mondta energikusan Lancelot, csavarva egyet Klingsor szakállán.

– Azonnal add vissza a szerelmet!

– Kérlek, – mondta Klingsor, csalódottan sóhajtva.

Felvezette Lancelot-t a kastélyba. A palackok közül leemelte azt, amire rá volt írva: Amor, amoris, masc. Felvágta a cukorspárgát és a harapófogóval kivette a Szerelmet. Gondosan becsavarta ostyába és átnyujtotta Lancelotnak, aki egy pohár víz segítségével lenyelte.

Néhány pillanat múlva Lancelot összerázkódott. Egész testét és lelkét hasító fájdalom járta át. A térde reszketett, a feje zúgott, az egész világ elsötétedett előtte.

– Elvesztettem a királyné kegyét! – hörögte. A torkához kapott és búcsú nélkül elrohant.

A fájdalom annyira rázta, hogy alig tudott a lován ülve maradni. Csorogtak a könnyei és leeresztette a sisakrostélyát, hogy a szembejövők ne lássák szégyenét. De könnyei oly bőségesen hullottak, hogy kiszivárogtak a sisakrostély alól és végigfuttattak a páncélján.

Boldog volt.